

Zajištění nemovitých věcí v trestním řízení

Po dlouhé době trvajících zajištění nemovitostí (více než tři roky a více než šest let) musí být konkrétně zdůvodněno a podloženo, že zajištění veškerého majetku je stále potřebné a nezbytné, ať již z hlediska aktuálních cen zajištěných nemovitostí a jejich konfrontace s tvrzeným účelem zajištění, tak z hlediska přiměřenosti zajištění vzhledem k trvající délce zajištění.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 818/20 ze dne 21.7.2020)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti obchodní korporace X, zastoupené JUDr. R.H., advokátem, sídlem B., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. února 2020 sp. zn. 9 To 51/2020, za účasti Krajského soudu v Brně, jako účastníka řízení, tak, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. února 2020 sp. zn. 9 To 51/2020 bylo porušeno právo stěžovatelky na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. února 2020 sp. zn. 9 To 51/2020 se ruší.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. V souvislosti s trestním stíháním dvou fyzických osob byly zajištěny též nemovité věci ve vlastnictví stěžovatelky. Stíhaný skutek měl spočívat v (zjednodušeně řečeno) neoprávněném vyvádění finančních prostředků z poškozené obchodní společnosti mj. ve prospěch stěžovatelky. Jedna z trestně stíhaných fyzických osob byla zaměstnankyně a finanční manažerka poškozené společnosti a zároveň jednatelka a majitelka (spolu se svým již zesnulým manželem) stěžovatelky. Stěžovatelce byla usnesením policejního orgánu ze dne 28. 11. 2013 č. j. KRPB-79440-556/TČ-2012-060081-ŠTR zajištěna bytová jednotka a usnesením policejního orgánu ze dne 9. 9. 2016 č. j. KRPB-79440-1018/TČ-2012-060081-ŠTR zajištěn pozemek a na něm stojící budova (rodinný dům).
2. Stěžovatelka podala dne 18. 10. 2019 žádost o zrušení zajištění nemovitých věcí dle § 79f trestního řádu. Policejní orgán usnesením ze dne 13. 12. 2019 č. j. KRPB-79440-1786/TČ-2012-060081-AA žádost stěžovatelky zamítl.
3. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka dne 19. 12. 2019 stížnost, kterou Krajský soud v Brně (dále jen "krajský soud") ústavní stížností napadeným usnesením zamítl.

II. Argumentace stěžovatelky

4. Stěžovatelka tvrdí porušení práva na soudní a jinou právní ochranu garantovaného čl. 36 odst. 1 a 2, čl. 39 a čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), práva na rovnost účastníků řízení garantovaného v čl. 37 odst. 3 Listiny a vlastnického práva garantovaného v čl. 11 Listiny.
5. Podle stěžovatelky zajištění jejich nemovitostí coby osoby zúčastněné na trestním řízení trvá

nepřiměřeně dlouho, bytová jednotka v jejím vlastnictví je zajištěna již 6 let a 4 měsíce, pozemek se stavbou rodinného domu je zajištěn již 3 roky a 6 měsíců. Stěžovatelka připomíná, že dle judikatury Ústavního soudu nemůže zajištění majetku v trestním řízení trvat libovolně dlouho. Zajištění majetku v trestním řízení je opatřením zasahujícím do práva na pokojné užívání majetku, jde o opatření zatímní a Legitimitu zajištění je nutno přezkoumávat v souvislosti s plynutím času. K tíži subjektů dotčených trestním řízením nemohou jít neodůvodněné průtahy při prokazování trestné činnosti.

6. Stěžovatelka tvrdí, že jak policejní orgán, tak krajský soud se její žádostí o zrušení zajištění řádně nezabývaly, námitky stěžovatelky věcně ani právně nevypořádaly a ignorovaly ustálenou judikaturu Ústavního soudu.

7. Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že sice s některými argumenty stěžovatelky souhlasí, nicméně uvedl, že z důvodu předpokládaného dalšího postupu policejního orgánu spočívajícího ve skončení vyšetřování, seznámení se spisem a podáním obžaloby, není třeba v tuto chvíli rozhodovat. Krajský soud tím podle stěžovatelky porušuje její právo domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu s odkazem na to, že policejní orgán má v plánu (bez bližšího časového údaje) jednou ukončit vyšetřování ve věci samé a obviněné seznámit se spisovým materiálem. Stěžovatelka nebyla v dané věci obviněna (jde o tzv. zúčastněnou osobu), přičemž ani informace ze spisového materiálu ukončení vyšetřování nijak nenasvědčují.

8. Stěžovatelka připomíná, že prověřování bylo zahájeno v březnu 2012, trestní řízení je vedeno již 8 let, přičemž za poslední rok nebyl ze strany orgánů činných v trestním řízení učiněn žádný úkon. Stěžovatelka se na průtazích nijak nepodílela, žádost o zrušení zajištění (po téměř 6 letech od zajištění) je první její žádostí v této trestní věci. Neúměrné a nedůvodné protahování přípravného řízení vede dle stěžovatelky k nepřiměřenosti zásahu do jejích základních práv.

9. Policejní orgán odůvodnění zamítavého stanoviska podává na pouhých 12 řádcích, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zmatečné, neurčité, bez právní i věcné argumentace, bez bližšího zdůvodnění či konkretizace uváděných argumentů, navíc nepravdivé, vyvrácené důkazy založenými ve spise. Krajský soud své zamítavé rozhodnutí odůvodňuje v pouhém jednom odstavci na 19 řádcích, jeho rozhodnutí je nelogické; ač uvádí, že s argumentací stěžovatelky v některých bodech souhlasí, stížnost bez dalšího zamítá. Soud neoprávněně předjímá výsledek rozhodnutí ve věci samé, když bez jakýchkoli pochybností a bez znalosti spisu přejímá tvrzení orgánů činných v trestním řízení uvedené ve čtyři roky starém sdělení obvinění.

10. Podle stěžovatelky je jediným argumentem policejního orgánu výše údajně způsobené škody. K tomu však stěžovatelka uvádí, že i přes opakovaná upozornění je do výše škody započítáno DPH, jež poškozená společnost v rámci odpočtu získala od státu zpět a nyní jeho uhrazení požaduje podruhé. Tímto postupem jednoznačně dochází k umělému navyšování výše škody. Stěžovatelka dále uvádí, že od stanovené výše škody nebyly odečteny doložené (a účelně vynaložené) náklady v podobě uhrazených soudních poplatků a nákladů za právní zastoupení, které stěžovatelka blíže specifikuje.

11. Stěžovatelka připomíná, že sám policejní orgán konstatuje, že hodnota zajištěného majetku a hotovosti převyšuje stanovenou škodu (a to i v její uměle navyšované podobě), přičemž důvod nezrušení zajištění spatřuje v tom, že část nemovitostí je zatížena zástavními právy třetích osob, k čemuž stěžovatelka dodává, že ve spise je založena kvitance zástavního věřitele, že dluh zajištěný zástavou je bezezbytku splněn. Též další důvody pro nezrušení zajištění uvedené policejním orgánem jsou dle stěžovatelky nerelevantní (trvalý pobyt syna jedné z obviněných v konkrétní nemovitosti, resp. skutečnost, že jedna z obviněných vlastní pouze 2/3 podíl dané nemovitosti). Policejní orgán za celou dobu trvání zajištění neprovedl řádné a odborné ohodnocení zajištěného majetku, ohodnocení

bylo provedeno pouze úředním záznamem ze dne 10. 3. 2017 č. j.

KRPB-79440-1092/TČ-2012-060081-ŠTR, který je dle stěžovatelky neaktuální. Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že neuvádí žádné důvody, pro které je zajištění majetku nadále nezbytné, pouze obecně odkazuje na to, že někdy v budoucnu pravděpodobně bude provedeno odborné ohodnocení zajištěného majetku, pravděpodobně dojde k přezkoumání důvodů a oprávněnosti zajištění majetku, nicméně v tuto chvíli tak z nějakého, stěžovatelce neznámého důvodu, nečiní.

12. Stěžovatelka připomíná, že ve věci jsou zajištěny majetky též přímo obviněným fyzickým osobám, jež ke krytí údajně způsobené škody zcela dostačují, není tedy důvod trvat na zajištění majetku třetí osoby, proti níž nebyly činěny žádné úkony trestního řízení, vyjma zajištění majetku.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

13. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný; stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona č. [182/1993 Sb.](#), o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu") a ústavní stížnost je přípustná, neboť vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

IV. Průběh řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní soud si vyžádal vyjádření účastníka řízení.

15. Krajský soud prostřednictvím předsedkyně senátu JUDr. D.K. úvodem nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že rozhodl, aniž by se seznámil se spisem či judikaturou Ústavního soudu. Stejně tak není významné, kolik vět má příslušný odstavec odůvodnění usnesení. Skutečnost, že soud souhlasil s některými argumenty stěžovatelky, ještě neznamená, že jí musí být vyhověno. V trestním řádu není stanovena doba, po kterou může zajištění trvat.

16. Krajský soud uznává, že trestní řízení trvá ne krátkou dobu, což je dáno prověřováním obhajoby obviněných osob, také organizačními záležitostmi policejního orgánu, protože ze služebního poměru odešla zpracovatelka věci a na její místo nastoupil někdo jiný. Tak jako obhajoba a stěžovatelka potřebuje svůj prostor pro uplatnění svých práv, tak to také je nutné pro policejní orgán, pokud se věcí začne zabývat jiný zpracovatel. Uvedený druh trestné činnosti, obecně, bývá promyšlen, tudíž šetření nemůže trvat krátce.

17. Krajský soud dále uvádí, že ze spisu plyne důvodné podezření z trestné činnosti, poškozené společnosti vznikla škoda, k zajištění je důvod, ať už by šlo o výnos, náhradní hodnotu či zajištění nároku poškozených. Nelze vyloučit jiné procesní postupy ohledně zajištěných věcí, zejména k tomu dochází v řízení před soudem po podání obžaloby. Jde-li o hodnoty nemovitostí, je ze spisu patrné, že policejní orgán vycházel ze svých odhadů z doby, kdy došlo k zajištění. Krajský soud při rozhodování předpokládal, že dojde k novému orientačnímu odhadu jejich současné hodnoty, pak že dojde ke zvážení, zda bude v zajištění ponecháno vše, nebo bude opodstatněné některé zajištění zrušit, a to podle typu zajištění a budoucího možného druhu navrhovaného rozhodnutí o věci.

18. Krajský soud uzavírá, že stížnost stěžovatelky proti rozhodnutí policejního orgánu posoudil s respektem k procesnímu postavení stěžovatelky, k tomu, že zajištění je prozatímním institutem, v dané fázi trestního řízení se svým opodstatněním, přičemž procesní práva stěžovatelky neporušil.

19. Stěžovatelka v replice k vyjádření krajského soudu uvádí, že trvá na vznesených námitkách i použité argumentaci. Je pravdou, že trestní řád, který institut zajištění upravuje, dobu trvání zajištění striktně nestanoví, ani tuto nijak nelimituje. K délce trvání institutu zajištění, jakož i k jeho

dočasné, zatímní povaze, se však v minulosti opakovaně vyjadřoval Ústavní soud. Stěžovatelka nerozporuje práva státu, který je zde v postavení žalobce, nicméně dlouhodobá nečinnost orgánů činných v trestním řízení je patrná ze spisového materiálu.

20. Podle stěžovatelky krajský soud jen opakuje svůj předpoklad, že dojde k novému orientačnímu odhadu současné hodnoty zajištěných nemovitostí a k jakési aktualizaci nutnosti či odůvodněnosti dalšího trvání zajištění. S ohledem na právní jistotu by mělo být rozhodováno o stavu, který je, nikoli o stavu, který se pouze předpokládá. Navíc, pokud by policejní orgán onu předpokládanou aktualizaci chtěl učinit, proč ji neprovedl k žádosti stěžovatelky v říjnu 2019, příp. proč k ní nedal pokyn dozorcující státní zástupce, eventuálně proč krajský soud nevyhověl stížnosti stěžovatelky, napadené rozhodnutí policejního orgánu nezrušil a nepřikázal mu o věci znovu jednat a rozhodnout po provedené aktualizaci?

21. Závěrem stěžovatelka upřesňuje, že její poznámka o neznalosti spisu byla špatně interpretována, neboť chtěla pouze poukázat na fakt, že senát krajského soudu nebyl povolán k rozhodování o vině a trestu, tedy se se spisem v tomto směru nemusel seznamovat a nemůže tak předjímat výsledek trestního řízení ve věci samé, neboť to mu ani nepřislouší.

22. Dle § 44 zákona o Ústavním soudu rozhodl Ústavní soud ve věci bez konání ústního jednání, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

23. Ústavní stížnost je důvodná.

24. Ústavní soud úvodem předesílá obecná východiska přezkumu rozhodnutí týkajících se zajištění majetku v rámci trestního řízení. V nálezu sp. zn. II. ÚS 642/07 ze dne 30. 1. 2008 (N 25/48 SbNU 291) Ústavní soud připomněl, že zajištění samotné je opatřením zasahujícím do základního práva na pokojné užívání majetku. Jedná se o zajištění pouze dočasné, svou povahou zatímní a zajišťovací, nepředstavující konečné rozhodnutí ve věci, přičemž při posouzení ústavnosti dočasných majetkových zajišťovacích institutů Ústavní soud vychází ze smyslu a účelu těchto opatření. Jak dále Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl, zasahování do práva na pokojné užívání majetku musí splňovat kritérium přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovaným cílem, přičemž tento vztah má i svou časovou dimenzi - zajištění majetku nemůže trvat libovolně dlouho.

25. Ústavní soud opakuje, že "oprávněnost úkonů v rámci konkrétního trestního řízení je v první řadě posuzována v rámci soustavy orgánů činných v trestním řízení, a to tak, aby v případě pochybení mohly zjednat nápravu již na této úrovni. Ty musí při znalosti skutkových okolností v dané fázi trestního řízení posoudit, zda další trvání zajištění je opatřením nezbytným pro dosažení účelu trestního řízení a zda např. tohoto účelu nelze dosáhnout jinak, a to ani při vynaložení veškerého úsilí a prostředků ze strany orgánů činných v trestním řízení" (nález sp. zn. II. ÚS 642/07).

26. Rozhodování o zajištění majetku podléhá vždy soudní kontrole. Rolí nezávislého soudu je pak dbát na to, aby se rozhodnutí policejního orgánu či státního zástupce vypořádalo s otázkou nezbytnosti existence zajištění majetku a v případě pochybení musí tuto vadu soud napravit. Jinak řečeno, aby soudní kontrola byla skutečná a účinná, je nutno se vypořádat s relevantní argumentací subjektu, jemuž byla konkrétní věc zajištěna a na tomto základě posoudit, zda je zajištění majetku stále nezbytné, resp. potřebné, ať již co do jeho samotné existence, tak též co do jeho rozsahu.

27. Jak shrnul Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 3662/14 ze dne 20. 10. 2015 (N 187/79 SbNU 121), rozhodnutí o zajištění majetkových hodnot dle § 79a trestního řádu z pohledu ústavního rámce musí mít zákonný podklad (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny), musí být

vydáno příslušným orgánem (čl. 2 odst. 2, čl. 38 odst. 1 Listiny) a nesmí být projevem svévole (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny).

28. Zákaz svévole mj. vyžaduje, aby byly důvody pro zajištění majetku, resp. jeho další trvání z rozhodnutí zřejmé a přezkoumatelné. Nároky na přezkum zajištění majetku se plynutím času zpřísňují. U samotného zajištění majetku v počátcích trestního řízení jsou nároky na zdůvodnění jeho potřebnosti mírnější, naopak v situaci, kdy zajištění trvá již několik let a zásah do majetkové sféry dotčeného subjektu je tak intenzivnější, musí být důvody pro další trvání zajištění zkoumány přísněji a přezkum musí být důkladnější již jen proto, že po několika letech trestního stíhání by již řada relevantních údajů (např. přesný odhad hodnoty majetku jako v nyní posuzovaném případě) měla být k dispozici, na rozdíl od počátku trestního řízení.

29. V nálezů sp. zn. II. ÚS 3662/14 Ústavní soud shrnul, že "zatímco u kratšího zajištění plně platí, že se jedná o institut zatímního charakteru, s přibývajícímí léty se tato jeho dočasnost stále více relativizuje a je třeba na věc pohlédnout s větší "přísností". U zajištění v řádu měsíců či několika málo let (...) se Ústavní soud zaměřuje toliko na posouzení, zda napadené rozhodnutí má zákonný podklad, zda bylo vydáno příslušným orgánem a zda není projevem svévole, to vše posuzováno s přihlédnutím k možnostem dotčeného subjektu dosáhnout nápravy případných pochybení prostředky zakotvenými v trestněprávní úpravě. U mnohaletého zajištění se však situace podstatně mění. ... To neznamena, že mnohaleté zajištění ... je "automaticky" bez dalšího nepřijatelné. Další možnost jeho trvání je však podmíněna tím, že zajištění vyhoví přísnějšímu testu, než jaký by postačoval v případě zajištění kratšího, totiž testu obohacenému o uvážení přiměřenosti zajištění z pohledu délky jeho trvání. V tomto směru je třeba uvážít především dva okruhy otázek. Za první, délku trvání zajištění samotnou a její příčiny, totiž zda je dána objektivní složitostí věci či uplatňováním procesních práv (či snad dokonce obstrukcemi) ze strany obhajoby, anebo naopak neodůvodněnými průtahy a pochybeními ze strany orgánů činných v trestním řízení. Za druhé, jaký vliv má průběh procesu na sílu argumentů, kterými je potřeba zajištění podepírána, totiž zda se jeho důvodnost jeví být potvrzována dosavadním vývojem v trestním řízení či naopak. Přihlédnout je namístě i k tomu, jak intenzivní zásah dané zajištění pro dotčeného individuálně představuje".

30. Důležitým aspektem pro posouzení důvodnosti trvání zajištění majetku, je existence kvalifikovaného odhadu ceny zajištěného majetku, bez něhož nelze posoudit, zda rozsah zajištěného majetku odpovídá účelu, pro který je majetek zajištěn (např. výše náhrady škody). V rozhodnutí policejního orgánu (s. 3 - 4) v nyní posuzované věci je vyjmenováno sedm položek zajištěného majetku, přičemž ve dvou případech jde o finanční prostředky na účtech v konkrétní vyčíslené výši, v pěti případech o nemovitý majetek. Stěžovatelce patří dvě z nemovitostí, ostatní majetek patří jiným subjektům, většinou trestně stíhaným fyzickým osobám. U nemovitostí patřících stěžovatelce usnesení policejního orgánu uvádí odhadní ceny pro bytovou jednotku v B. v KÚ Ž. 1 850 000 Kč a pro rodinný dům s pozemkem v B. v KÚ S. odhad 3 500 000 Kč. U dalších tří nemovitostí patřících trestně stíhaným fyzickým osobám je uvedeno "odhad ceny nebyl prováděn".

31. Na argumentaci stěžovatelky, že tvrzená výše škody je nadhodnocena o výši DPH, že nebyla zjištěna aktuální cena zajištěných nemovitostí, tudíž není zřejmé, zda je zajištění všech nemovitostí stále nutné, policejní orgán prakticky nereaguje. Zdůvodnění nezbytnosti zajištění je shrnuto v jedné větě, ve které policejní orgán uvedl, že sice "odhadovaná hodnota zajištěných nemovitostí i hotovosti převyšuje způsobenou škodu ve výši 7 395 522,17 Kč", přesto však zajištění nezrušil, neboť "část nemovitostí je zatížena zástavními právy 3. osob a v RD v B. [nepatřící stěžovatelce - pozn. ÚS] má trvalý pobyt syn jedné z obviněných a současně [obviněná] vlastní pouze 2/3 podíl, což výrazně snižuje možnost případné realizace majetku a případné uspokojení nároku poškozeného". Z toho policejní orgán, bez jakéhokoli dalšího upřesnění, dovodil, že hodnota zajištěného majetku odpovídá způsobené škodě a žádost o zrušení zajištění zamítl.

32. Stěžovatelka předložila opětovně své argumenty krajskému soudu s tím, že bez vyčíslení aktuálních hodnot nemovitostí není možné posoudit, zda je zajištění všech věcí v daném rozsahu stále nezbytné, přičemž rozporovala i tvrzení o zajištění nemovitostí zástavními právy třetích osob.

33. Rozhodnutí krajského soudu však na klíčové námitky stěžovatelky nereaguje, resp. reaguje způsobem, který namísto přezkumu nezbytnosti trvání zajištění fakticky odkazuje na to, že nezbytnost zajištění bude ze strany policie ještě posuzována v budoucnu. Lze souhlasit s tvrzením krajského soudu uvedeným v řízení o ústavní stížnosti, že samotný rozsah odůvodnění není rozhodující. Zároveň však musí být z rozhodnutí patrné, že se soud s argumenty, které jsou pro posouzení nezbytnosti trvání dalšího zajištění relevantní, vypořádal, a alespoň stručně na ně reagoval.

34. Krajský soud se v otázce absence odhadu aktuálních cen zajištěných nemovitostí omezil pouze na konstatování, že "dá se už nyní uvést, že na základě odborných znalostí dojde ke stanovení hodnoty výstižněji, aktuálně, dá se tedy také předpokládat nové zvážení nutnosti konkrétního zajištění, to znamená, zda bude ponecháno, omezeno, zrušeno". Je tak nutno přisvědčit stěžovatelce, že krajský soud namísto posouzení, zda je zajištění veškerého majetku stále nezbytné, pouze odkázal na to, že v budoucnu se údaje budou aktualizovat. K tomu Ústavní soud dodává, že taková argumentace by mohla obstát na počátku trestního řízení, kdy se požadované údaje teprve zjišťují, nikoli však po několika letech zajištění majetku.

35. Stejně tak se faktickému přezkumu krajský soud vyhnul, když uvedl, že "není ani vyloučeno, aby došlo v dalších fázích trestního řízení (v řízení před soudem) k zajištění z jiného důvodu, a to těch samých věcí. Pokud vycházel policejní orgán, ne u částek peněz, ale u nemovitostí, ze svých odhadů, a to v době, kdy došlo k zajištění, nelze vyloučit, spíše se to dá předpokládat, že na základě odborných znalostí dojde ke stanovení hodnoty výstižněji, aktuálně, dá se tedy také předpokládat nové zvážení nutnosti konkrétního zajištění, to znamená, zda bude ponecháno, omezeno, zrušeno".

36. Smyslem soudního přezkumu je však posoudit, zda v daný okamžik, kdy zajištění majetku trvá a je předmětem posouzení ze strany soudu, je stále (v daném rozsahu) nezbytné. Krajský soud posoudil nezbytnost zajištění pouze paušálně ve vztahu k probíhajícímu trestnímu řízení, nijak se však nezabýval rozsahem zajištění, tj. tvrzenou disproporcí mezi tvrzenou škodou a hodnotou zajištěného nemovitého majetku, přičemž se spokojil s několik let starým odhadem policejního orgánu z doby zajištění věcí. Ani soudem zmíněné možné budoucí zajištění majetku z jiného důvodu není nijak specifikováno a podloženo argumenty. Z rozhodnutí policejního orgánu plyne, že hodnota nemovitých věcí zajištěných obviněným fyzickým osobám, nebyla vyčíslena vůbec.

37. Napadené rozhodnutí jako forma soudní kontroly zásahu do majetku stěžovatelky nemůže z ústavního pohledu obstát v situaci, kdy zajištění nemovitých věcí stěžovatelky trvá více než tři roky u jedné z nemovitostí, resp. více než šest let u druhé z nich. Po takto dlouhé době trvajících zajištění musí být konkrétně zdůvodněno a podloženo, že zajištění veškerého majetku je stále potřebné a nezbytné, ať již z hlediska aktuálních cen zajištěných nemovitostí a jejich konfrontace s tvrzeným účelem zajištění, tak z hlediska přiměřenosti zajištění vzhledem k trvající délce zajištění. Pokud by se např. ukázalo, že hodnota zajištěných věcí výrazně převyšuje odhadovanou škodu, popř. není adekvátní ani ve vztahu k jinému možnému účelu zajištění, lze např. zrušit zajištění jen některých věcí, přičemž zde je nutno brát v potaz mj. právě délku trvání zajištění u jednotlivých věcí, jakož i to, jak intenzivní zásah dané zajištění pro dotčeného individuálně představuje, jak plyne ze shora citovaného nálezu Ústavního soudu.

38. Krajský soud se však všem těmto úvahám vyhnul, když ve své podstatě přezkum odložil na pozdější dobu, aniž by na většinu konkrétních argumentů stěžovatelky reagoval, či vytknul policejnímu orgánu absenci podkladů (tj. aktuálního odhadu ceny zajištěných věcí), na základě nichž

by mohl být skutečný přezkum vůbec realizován. Krajský soud se bude muset po kasačním nálezu Ústavního soudu argumentací stěžovatelky znovu zabývat, náležitě ji vypořádat, resp. v případě potřeby zrušit rozhodnutí policejního orgánu.

39. Ústavní soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí krajského soudu porušilo právo stěžovatelky na soudní ochranu zaručenou v čl. 36 odst. 1 Listiny, a proto podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)